

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Ik wil in mijn preek van vandaag
eens heel bijzonder stil staan bij één zinnetje
uit het evangelie van vandaag.

Namelijk dit zinnetje:

Toen de deuren van de verblijfplaats van de leerlingen
gesloten waren...

kwam Jezus ineens binnen.

Wonderlijk, hè.

De deuren waren dicht.

En Jezus was toch ineens in hun midden!

Wat was de situatie?

Het was eerste Paasdag.

Maar de leerlingen wisten nog niet
dat Jezus verrezen was.

En daarom waren ze bang.

Op Goede Vrijdag hadden de Joden
al hun Meester gekruisigd en gedood.

En nu was het inmiddels zondag.

Ja, een paar vrouwen zeiden wel
dat ze Jezus hadden gezien.

En Petrus en Johannes waren ook wel
naar het graf gaan kijken.

Maar zij hadden Jezus weer niet gezien.

Kortom, de leerlingen waren bang.

Jezus was gedood.

Wie zou de volgende zijn?

Een ding was hun wel duidelijk:

de Joden moesten niets hebben van die beweging van hen,
die Jezus beweging!

En daar zaten ze dan, bang,

de deuren voor de zekerheid maar stevig op slot.

En daar stond Jezus toch ineens in hun midden!

En zijn eerste woorden waren:

'Vrede zij u.'

Ze hoefden niet bang te zijn
dat ze misschien een spook zouden zien.

Nee, Jezus sprak direct heel geruststellend
deze woorden tot hen:

'Vrede zij u.'

En Hij liet hun zijn handen en zijn zijde zien.

En daar zagen ze direct
de wonden, de littekens van de nagelen,
waarmee Jezus aan het kruis was genageld.

En zo waren de leerlingen direct helemaal gerustgesteld.

Dat moest Jezus Zelf zijn.

Zo maar in hun midden.

Ze waren helemaal enthousiast.

'Vervuld van vreugde.'

Weet u wat ik zo mooi vind?

De stevig dicht gegrendelde deuren
konden Jezus niet tegen houden.

Het evangelie geeft daar dan verder
geen bijzondere uitleg meer van.

Maar het valt mij wel op.

En het laat mij zien dat Jezus

na de verrijzenis,

meer was dan daarvoor.

Natuurlijk was Jezus weer levend geworden.

Dat is op zich al een groot wonder.

Maar er was meer gebeurd.

Jezus had ook de dood overwonnen.

Dat wil zeggen, dat Hij zelfs niet meer
bang hoefde te zijn voor de dood.

Vanaf nu kon Hij zelfs niet meer sterven.

Vanaf nu waren de beperkingen van het sterfelijk leven
voor Jezus weggefallen.

En zo konden zelfs deuren

Hem niet meer tegenhouden.

Ik moest even aan het volgende denken.
In mijn eerste parochie had ik een parochiaan,
die op sterven lag.
Ze was heel ernstig ziek.
En ze had al van iedereen afscheid genomen
en vervolgens gezegd:
'Nu wil ik niemand meer zien
en rustig wachten op mijn stervensuur.'
Maar toen ik dat hoorde had ik zoiets van:
'Ja, maar als priester wil ik toch nog wel even langs gaan.'
En toen ik had aangebeld, had ik echt zoiets van:
Als zij nu zou zeggen:
'Pastor Verhaegh, dat geldt ook voor u,
ik wil niemand meer zien',
nou, daar zou ik dan alle begrip voor hebben gehad.
Echt waar, dat meen ik oprecht.

Maar ik had nog niet aangebeld
of zij opende direct deur en zei meteen:
'Oh, wat ben ik blij dat u gekomen bent.'
Ik had al zo gehoopt
dat u nog wel zou komen!
En we hebben toen nog een heel indringend gesprek gehad.
Een gesprek dat ik ook nooit meer zal vergeten!
Maar daar moest ik even aan denken
toen ik las dat geen deur Jezus kon tegenhouden!

Ik wil tot slot nog één voorbeeld geven
van hoe Jezus anders was na de verrijzenis
dan daarvoor.
Hij kon als het ware overal tegelijk zijn.
In het evangelie van Lucas lezen we
hoe Jezus op eerste Paasdag twee leerlingen ontmoette,
de zogenaamde Emmaüsgangers.
Die twee Emmaüsgangers waren in Jeruzalem geweest
om Jezus te zien.
Maar daar hoorden ze dat Jezus gekruisigd was
en begraven.

En totaal teleurgesteld besluiten ze
om maar waar terug te gaan naar hun dorpje Emmaüs.

Maar onderweg ontmoeten ze dan een vreemdeling,
met wie ze wel een heel goed gesprek hebben.
Over het geloof en al dat soort dingen.
En eenmaal thuis aangekomen
nodigen ze Hem uit om nog even te blijven.
En eenmaal aan tafel,
neemt Hij het brood, alsof Hij nu ineens de gastheer is.
zegt het, breekt het en geeft het hun.
En dan ineens herkennen ze Hem:
'Het is de Heer.
Het is Jezus zelf.'
En tegelijk verdwijnt Hij dan.
Ook weer zo opvallend.
Maar helemaal blij rennen ze dan terug naar Jeruzalem
om de andere leerlingen te vertellen
was zij hebben meegemaakt.

Maar eenmaal in Jeruzalem aangekomen,
voordat ze nog maar iets konden zeggen,
begonnen de elf leerlingen zelf al opgewonden
hun te vertellen:
'De Heer is waarlijk opgewekt!
En Simon Petrus heeft Hem gezien!'
En pas toen konden deze twee Emmaüsgangers
hun verhaal vertellen,
hoe ook zij Jezus onderweg hadden ontmoet
en hoe zij Hem hadden herkend
bij het breken van het brood.

Maar ook hier valt mij weer iets op!
Blijkbaar kon Jezus als het ware nu overal tegelijk zijn.
Tegelijk bij Simon Petrus
en tegelijk bij deze twee Emmaüsgangers.

Wat een troost voor ons.

Nu Jezus eenmaal verrezen is
kan niets Hem meer tegen houden,
geen deur of wat dan ook
en kan Hij ook overal tegelijk zijn.

En zo wil Hij ook nu in ons midden zijn.
Maar ook in onze parochies
in Heemstede, Valkenburgerplein en in Vogelenzang.
En overal waar mensen nu
de Eucharistie vieren
of samen zijn in zijn Naam.
Want, waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam,
daar ben Ik in hun midden.
Oh, als onze ogen daar maar eens voor opengingen!

Maar dat is nu de vrucht van de Verrijzenis van de Heer.
Geen deur kan Hem meer tegenhouden.
En Hij kan nu overal tegelijk zijn.
Hij is verrezen.
En nog meer,
Hij heeft de banden en de beperkingen van de dood
overwonnen.
Alleluia.
Amen.